

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/58/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120236573
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6120236573.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: A., proti žalovanej: M., o zaplatenie 1.650 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 7. mája 2021, č.k. 27C/28/2020-90 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 29. apríla 2022, č.k. 27C/28/2020-124, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 20 eur a úroku z omeškania v sadzbe 5 % ročne zo sumy 50 eur od 11.02.2017 do zaplatenia z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti zastavil. Výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.100 eur spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 5 % ročne zo sumy 1.100 eur od 23.10.2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. žalobcovi proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33 %. Dopĺňacím rozsudkom žalobu vo zvyšku zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 123, § 124, § 136, § 137 ods. 1, § 139 Obč. zákonníka, § 145 ods. 2 CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že s vlastníctvom nehnuteľnosti sú spojené nielen práva, ale aj určité povinnosti. V prípade vlastníctva rodinného domu je to predovšetkým povinnosť znášať náklady na prevádzku a údržbu tohto domu. V prípade, ak sa nehnuteľnosť nachádza v podielovom spoluvlastníctve, tak nositeľmi týchto práv a povinností sú všetci spoluvlastníci, a to v pomere podľa veľkosti ich spoluvlastníckych podielov (§ 137 ods. 1 OZ). Toto pravidlo sa uplatňuje dovtedy, pokiaľ sa dotknutí podielovní spoluvlastníci nedohodli inak. V civilnom práve má dohoda strán vždy prednosť pred zákonnou právnou úpravou. V praxi bude potrebné rozlišovať dva druhy nákladov, ktoré súvisia s vlastníctvom nehnuteľnosti, a to: náklady na prevádzku a údržbu nehnuteľnosti samej a náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti. Pri nákladoch spojených s užívaním nehnuteľnosti, tieto tvoria predovšetkým odplaty za služby a energie (plnenia), ktoré sú dodávané priamo do nehnuteľnosti, ktorých výška nákladov však výlučne závisí od skutočného rozsahu (množstva) služieb a energií, ktoré boli do predmetnej nehnuteľnosti dodané, resp. ktoré boli spotrebované obyvateľmi predmetnej nehnuteľnosti. Povinnosť platiť tieto úhrady má osoba, s ktorou dodávateľ služieb alebo energií uzatvoril zmluvu o ich dodávke (odberateľ). Ak odberateľ služieb alebo energií reálne vykonala iná osoba, než odberateľ uvedený v zmluve o dodávke služieb/energií, tak odberateľ má nepochybne minimálne regresné právo na náhradu nákladov, ktoré mu v tejto súvislosti vznikli, a to priamo voči osobe, ktorá odber energií a služieb reálne vykonala, resp. z neho mala prospech. Z uvedených skutočností teda vyplýva záver, že pokiaľ náklady na prevádzku a údržbu nehnuteľnosti znášajú vždy všetci podielovní spoluvlastníci bytu podľa veľkosti svojich podielov,

ak sa nedohodnú inak; náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti znáša odberateľ (osoba, s ktorou dodávateľ plnení uzatvoril zmluvu o ich dodávke), ktorý má právo na regresnú náhradu voči osobe, ktorá tieto služby/energie skutočne spotrebovala. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že obe sporové strany sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, ktorú spoločne užívajú - žalobca v podiele 3/4 k celku a žalovaná v podiele 1/8 k celku (č.l. 8). V konaní mal za nesporné, že náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti, t.j. platby za plyn, elektrinu a koncesionárske poplatky dlhodobo platil žalobca a žalovaná mu na ne prispievala sumou 50 eur mesačne. Žalobca platby riadne uhradzoval. Žalovaná od určitého momentu prestala na náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti prispievať. Súd prvej inštancie mal za sporné najmä obdobie, v ktorom zo strany žalovanej nedochádzalo k úhrade príspevku na energie. Žalobca tvrdil, že tak došlo už vo februári 2017 (platba splatná k 10.03.2017) a tento stav trval do októbra 2019. Žalovaná vo svojich vyjadreniach uvádzala, že platby podľa dohody so žalobcom uhradzovala až do júna 2018 a následne opäť od mesiaca november 2019. V tomto kontexte súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že žalovaná po celú dobu konania, okrem prednesu jej právneho zástupcu na pojednávaní dňa 23.04.2021, nespochybňovala existenciu ústnej dohody uzatvorenej medzi ňou a žalobcom, a to ani v časti výšky dohodnutej platby, ani v časti dátumu splatnosti príspevku na energie. V odpore, ako aj v duplike opakovane uvádzala, že „príspevok na energie vo výške 50 eur mesačne uhradzovala žalobcovi podľa ich dohody až do júna 2018“. Súd prvej inštancie preto nemal pochybnosť o tom, že medzi žalobcom a žalovanou skutočne došlo k uzatvoreniu nepomenovanej ústnej dohody, na základe ktorej žalovaná platila žalobcovi príspevkom na energie spotrebované v spoločnej nehnuteľnosti. Ďalej konštatoval, že žalobca ako spoluvlastník užíwanej nehnuteľnosti, ktorý uzatvoril zmluvy o dodávkach energií, uhradzoval platby za tieto energie dodávateľom. Žalovaná ako ďalšia spoluvlastníčka nehnuteľnosti, túto rovnako užíva a podieľa na spotrebe dodávaných energií. Na základe ústnej dohody uzatvorenej medzi sporovými stranami sa žalovaná príspevkom vo výške 50 eur mesačne pravidelne podieľala na platbách za spotrebované energie. Obranu žalovanej spočívajúcú v tvrdení, že z jej strany došlo k bezdôvodnému obohateniu voči žalobcovi, preto posúdil ako nedôvodnú a rovnako aj uplatnenú námietku premlčania. Z výzvy na uhradenie nedoplatku zo dňa 04.10.2019, ktorú žalobca adresoval žalovanej vyvodil, že žalobca vyzval žalovanú na úhradu nedoplatku za obdobie od 01.01.2018 do októbra 2019, t.j. 22 mesiacov po 50 eur mesačne, celkovo teda 1.100 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca a ani žalovaná si nevedli písomné záznamy o zrealizovaných platbách, a vyjadrenia sporových strán ohľadom skutočnosti, kedy došlo k prerušeniu platenia príspevku na energie žalovanou sú protichodné, vychádzal z uvedenej výzvy žalobcu, majúci za to, že ak by žalovaná skutočne dlhovala žalobcovi platby aj za celý rok 2017 resp. od februára 2017, túto skutočnosť by vo výzve na úhradu nedoplatku zohľadnil a dlžnú sumu by navýšil o tieto platby. Odkaz žalobcu v tejto súvislosti na zápisnicu z obhliadky miesta zo dňa 04.10.2019 v konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vedené tunajším súdom v konaní sp. zn 12C/51/2018, v zmysle, že žalovaná asi 3 roky dozadu neplatí za elektrinu a plyn, súd nepovažoval za presvedčivý dôkaz o opaku. Sprostredkované vyjadrenie žalovanej v úplne inom kontexte súd prvej inštancie považoval za príliš vágne a neurčité, na to, aby vedel odvodiť presný termín, kedy došlo k neplateniu za energie. Súd prvej inštancie konštatoval, že hoci žalovaná uvádzala, že platby žalobcovi platila až do júna 2018, túto skutočnosť ničím nepreukázala, rovnako ani fakt, že žalobca tieto platby odmietol prebrať. Ak medzi sporovými stranami došlo ku konfliktu, pre ktorý sa osobne nestýkali, mohla mu tieto platby odosielať poštovou poukážkou, prípadne prevodom na bankový účet. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti posúdil žalobu žalobcu ako čiastočne dôvodnú, a to v časti o zaplatenie 1.100 eur, čo predstavuje platby vo výške 50 eur mesačne za obdobie 22 mesiacov počnúc mesiacom január 2018 až po mesiac október 2019 (vrátane). Nakoľko žalovaná sa s plnením svojho dlhu dostala od omeškania, súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s vyššie označeným nariadením vlády SR vo výške 5 % ročne zo sumy 1.100 eur od 23.10.2019 do zaplatenia, t.j. od nasledujúceho dňa po uplynutí lehoty stanovenej vo výzve na zaplatenie nedoplatku adresovanej žalovanej (§ 517 ods. 2 Obč. zák., § 3 nar. vlády SR č. 87/95 Z.z.). O splatnosti prisúdenej sumy rozhodol podľa § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku. Na určenie dlhšej ako zákonnej lehoty na plnenie súd dôvod nezistil. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33%, nakoľko v konaní bol úspešný v rozsahu 66% (1.100 zo sumy 1.650 eur) a žalovaná bola v konaní úspešná v rozsahu 33%. Miera úspechu a neúspechu sporových strán je preto v rozsahu 33% v prospech žalobcu.

2. Proti rozsudku vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené a v súvisiacom výroku o trovách konania (usudzujúc podľa obsahu podaného odvolania) podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie vytýkala nesprávne skutkové a právne závery (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP). Za nesprávne skutkové závery považovala žalovaná predovšetkým záver o existencii nepomenovanej ústnej dohody medzi stranami sporu o povinnosti žalovanej prispievať žalobcovi na náklady za energie, hradené žalobcom vo výške 50 eur mesačne vo vzťahu k celému obdobiu, za ktoré súd žalobcovi uplatnený nárok priznal. Mal za to, že uvedený skutkový záver súdu prvej inštancie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je založený len na úvahe súdu o možnosti existencie takejto dohody, čo na jej skutočné preukázanie nemôže postačovať. Dôvodila, že nepopiera, že v minulosti na základe neformálnej dohody prispievala žalobcovi za spotrebu energií v spoločnej nehnuteľnosti sumou 50 eur mesačne a že tak robila až do júna 2018, kedy žalobca prestal hotovostné platby od žalovanej preberať. Z tejto skutočnosti podľa žalovanej nemožno vyvodiť záver o existencii takejto dohody medzi stranami sporu aj za obdobie, po ktorom žalobca prestal takouto formou poskytovaný príspevok od žalovanej preberať, pretože práve z takéhoto konania samotného žalobcu možno vyvodiť jeho nesúhlas s ďalším plnením realizáciou takejto neformálnej dohody. Mala za to, že ak súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii takejto dohody, tak na jej základe mohol priznať žalobcovi v rámci doby, ktorú ustálil ako dobu, za ktorú plnenie žalobcovi patrí (od januára 2018 do októbra 2019), nárok najviac za prvých päť mesiacov roku 2018, ale nie aj za dobu jún 2018 až október 2019, pretože za túto ďalšiu dobu práve vzhľadom na konanie samotného žalobcu nemožno vzťahovať existenciu neformálnej dohody o výške a splatnosti príspevku žalovanej na úhradu energií žalobcovi, ktorý tieto hradil voči ich dodávateľom. Žalovaná poukazovala aj na to, že v jej odpovedi na výzvu žalobcu zo dňa 04.10.2019 oznámila žalobcovi, že ďalšie úhrady mesačných platieb za obdobie od júna 2018 podmieňuje zaslaním vyúčtovacích faktúr za energie a obnovením vykurovania priestorov užívaných žalovanou, na čo žalobca vôbec žiadnym spôsobom nereagoval a preto aj táto ďalšia skutočnosť poukazuje na neexistenciu akejkoľvek dohody medzi stranami sporu o úhrade príspevku zo strany žalovanej za energie žalobcovi od júna 2018. Čo potom znamená, že žalovaná by bola povinná nahradiť žalobcovi len to, čo skutočne za ňou spotrebované energie v spoločnej nehnuteľnosti žalobca zaplatil ich dodávateľom. Za nesprávne právne posúdenie veci považovala žalovaná záver súdu prvej inštancie o tom, že v prípade uplatneného nároku sa nejedná o nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, pričom takéto nesprávne právne posúdenie veci je odvodené od uvedeného nesprávneho skutkového záveru o existencii ústnej dohody vzťahujúcej sa na celé obdobie, za ktoré bol nárok žalobcovi priznaný. Mala za to, že pokiaľ by za dobu jún 2018 až október 2019 neexistovala medzi stranami sporu platná dohoda, tak žalobca by mohol požadovať od žalovanej, aby sa na tejto úhrade podieľala len v miere veľkosti jej spoluvlastníckeho podielu na spoločnej nehnuteľnosti, alebo v miere skutočnej spotreby energií, pričom pri takomto právnom posúdení uplatneného nároku by potom bola opodstatnená aj uplatnená námietka premlčania žalovanou.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Uviedol, že naďalej zotrváva na právnom posúdení uvedenom v návrhu, ako aj na písomných podaniach a argumentácii prednesených na pojednávaní.

4. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov podľa § 379 a § 380 CSP čo do výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené a v súvisiacom výroku o trovách konania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým konanie zastavil a vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, odvolaním napadnutý nebol, a preto je v tejto časti právoplatný a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

6. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil. V tejto časti sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedajúce požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

7. Pokiaľ žalovaná uplatnila odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, odvolací súd uvádza:

8. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. §191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

9. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho nadaný skutkový stav inak nesprávne aplikoval zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené.

10. Z obsahu spisu prejednávanej veci vyplýva, že vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že rodinný dom súp. č. XXX, nachádzajúci sa na parc. č. XXX/X v k.ú. H., zapísaný na LV č. XXX je v podielovom spoluvlastníctve žalobcu v podiele 3 a žalovanej v podiele 1/8 k celku. Uvedený rodinný dom aj spoločne užívajú. Náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti (platby za plyn, elektrinu, koncesionárske poplatky) znášal sám žalobca, ktorý s dodávateľom plnení uzatvoril zmluvu o ich dodávke a žalovaná mu na ne prispievala sumou 50 eur mesačne, a to titulom uzavretej ústnej dohody medzi stranami, ktorú okrem prednesu jej právneho zástupcu žalovaná nespochybňovala.

11. Pokiaľ ide o ústnu dohodu, Občiansky zákonník - ani nijaký iný zákon - ju presne nedefinuje a nešpecifikuje, čo sa za ňu považuje a čo nie (tak ako je tomu pri písomnej forme). Je potrebné však vychádzať z toho, že musí ísť tiež o výslovný prejav vôle uzavrieť zmluvu navonok výslovne, verbálne prejavenej - t.j. vyjadrený slovami. Keďže dohoda, zmluva je tzv. právnym úkonom, musí spĺňať náležitosti právneho úkonu, ktorými sú o.i. zrozumiteľnosť a určitosť. Pokiaľ zákon nepredpisuje, že dohoda sa musí uzatvoriť písomne, môže byť uzatvorená aj ústne a bude platná. Aj ústna dohoda je záväzná pre tých, ktorí ju uzavreli a dá sa na základe nej vymáhať dohodnuté plnenie. Samozrejme za predpokladu, že je možné preukázať obsah tejto dohody, t.j. na čom sa strany dohodli. Žalovaná nespochybnila fakt uzavretia dohody, keď v odpore proti vydanému platobnému rozkazu, ako aj v duplike sama uvádzala, že „príspevok na energie vo výške 50 eur mesačne uhrádzala žalobcovi podľa ich dohody...“. Následné tvrdenie, že so žalobcom nemala uzavretú žiadnu dohodu, vyhodnotil odvolací súd ako účelové, s cieľom vyhnúť sa povinnosti nahradiť žalobcovi požadované plnenie.

12. Pokiaľ sa týka ustálenia momentu, odkedy prestala žalovaná na náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti prispievať, súd prvej inštancie vzhľadom na rozporné tvrdenia strán sporu, ktoré si o zrealizovaných platbách nevedli záznamy, správne vychádzal z dôkazu, ktorý mu bol predložený žalobcom - výzvy na uhradenie nedoplatku zo dňa 04.10.2019, z ktorého vyvodil, že žalobca vyzval žalovanú na úhradu nedoplatku za obdobie od 01.01.2018 do októbra 2019, t.j. za 22 mesiacov po 50 eur, spolu 1.100 eur. Naopak, žalovaná trvala na tom, že žalobcovi podľa ich dohody uhrádzala príspevok na energie až do júna 2018.

13. Podľa článku 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V rámci dokazovania platí zásada (§ 132 v spojení s § 185 ods. 1 CSP), že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje (affirmanti incumbit probatio). Inak povedané, účastník musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia.

14. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka za to, že počas konania neboli preukázané jeho tvrdenia a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je „umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná, a keď výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.06.2010 sp. zn. 5Obo 52/2010).

15. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že platby žalobcovi platila až do júna 2018, ležalo dôkazné bremeno na žalovanej, aby túto skutočnosť preukázala. Žalobca práve predmetnou výzvou preukazoval inú skutočnosť ako tvrdila žalovaná. Žalovaná následne v konaní nepreukázala žiadnym dôkazom opak.

16. K odvolacej námietke žalovanej, že ak súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii dohody medzi stranami sporu, mohol priznať žalobcovi nárok najviac za prvých päť mesiacov roku 2018, nie aj za dobu jún 2019 až október 2019, odvolací súd uvádza, že ani táto odvolacia námietka nie je spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Žalovaná ani v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno, nepreukázala ukončenie zmluvného vzťahu, čomu nasvedčuje aj tá skutočnosť, že po výzve žalobcu zo dňa 04.10.2019 na úhradu nedoplatku žalovaná opätovne realizuje platby vo výške 50 eur mesačne. Žalovaná sa nebránila svojej zmluvnej povinnosti, nepodala žiadnu žalobu ani nijakým spôsobom nenamietala, že by uzavretá dohoda nebola v súlade s jej vôľou. Nevyužila tak žiadnu zákonnú možnosť svojej obrany. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje odpovede na všetky argumenty uvádzané odvolateľkou v odvolaní a ďalšie odvolacie námietky žalovanej nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyrovnal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený.

17. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovanej preto vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostačujúco odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok žalovanej nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolateľka - žalovaná v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedla žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanej, ktorá úspech v odvolacom konaní nemala, a preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti žalovanej v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).